

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/748/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3713215675
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3713215675.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ľubice Bajzovej a členov JUDr. Stanislavy Markovej a Mgr. Marty Trnavskej v právnej veci navrhovateľa: C. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. T. D., C. Y. XXX/XX, právne zastúpený X. S. O. G., N.. N. O. advokát, Z. Y. U., W. č. XX, proti odporkyni: K. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. H. č. XX, právne zastúpenej Z. Y. X. S., G. C. XX/XXX, U., v konaní o určenie vlastníctva, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu v Považskej Bystrici zo dňa 28. mája 2014, č.k. 10C/264/2013-43 v spojitosti s opravným uznesením Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 22. júla 2014, č.k. 10C/264/2013-52, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa v spojitosti s opravným uznesením, zamietol návrh na určenie vlastníckeho práva podaný navrhovateľom, a zaviazal ho k povinnosti zaplatiť odporkyni náhradu trov konania v sume 251,60 eur pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ sa v konaní domáhal určenia absolútnej neplatnosti dohody o vyporiadaní BSM účastníkov konania zo dňa 26.08.2010, ktorý návrh v priebehu konania zmenil (zmena pripustená uznesením na pojednávaní dňa 11.03.2014) tak, že žiadal určiť, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX k. ú. S. H. ako stavba - rodinný dom č. súp. XX postavený na pozemku Y. parcela č. XXX, tiež pozemky Y. č. XXX a Y. č. XXX patria rovným dielom do podielového spoluvlastníctva účastníkov konania. Uviedol, že BSM bolo zrušené za trvania ich manželstva, následne uzatvorili s odporkyňou dohodu o vyporiadaní BSM zo dňa 26.08.2010, na základe ktorej sa odporkyňa stala výlučnou vlastníčkou dotknutých nehnuteľností bez povinnosti jeho výplaty, neboli tiež v nej zahrnuté všetky aktíva a pasíva nadobudnuté počas trvania manželstva, čo má za následok jej neplatnosť. Dohoda bola podľa neho uzatvorená fiktívne, bez vážnej a slobodnej vôle účastníkov skutočne spôsobiť jej uzavretím zamýšľané právne následky, obchádzali ňou zákon pretože hrozilo, že majetok patriaci do BSM sa stane predmetom uspokojenia jeho veriteľov. Odporkyňa žiadala návrh v celom rozsahu zamietnuť, považovala ho za šikanózný, rozporný s dobrými mravmi s cieľom jej psychického vydierania, obsahujúci nepravdivé tvrdenia vrátane výpočtu vecí, ktoré nikdy nepatrili do BSM. Poukázala na to, že na dohodu o vyporiadaní BSM nadväzovali ďalšie právne úkony, ktorých bol navrhovateľ účastný, pri ktorých túto považoval za platnú, o čom svedčí to, že dňa 19.08.2013 podpísal darovaciu zmluvu, na základe ktorej mu odporkyňa darovala osobné motorové vozidlo zn. B., ktoré bolo predmetom dohody o vyporiadaní BSM. V čase uzavretia dohody o vyporiadaní BSM neboli známe žiadne nároky veriteľov voči navrhovateľovi ako dlžníkovi a neboli

tiež voči nemu vedené žiadne exekúcie. Poukázala tiež na to, že spláca hypotekárny úver, za ktorý boli nadobudnuté nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom vyporiadania.

Súd prvého stupňa vec právne posúdil podľa ust. § 37 ods. 1 OZ, § 39 OZ, s odkazom na ktoré v odôvodnení uviedol, že v konaní bolo preukázané, že účastníci konania boli manželia, počas trvania manželstva bolo ich BSM zrušené a následne uzatvorili dohodu o vyporiadaní BSM. Navrhovateľ namietal, že dohoda uzavretá dňa 26.08.2010 nebola urobená slobodne a vážne, účastníci konania ňou obchádzali zákon a preto je podľa § 37 OZ a 39 OZ neplatná, s následkom zachovania jeho spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom vyporiadania v zmysle dohody. Nedostatok slobody vôle na jeho strane dohodu uzavrieť videl v tom, že odporkyňa tvrdila, že sa s ním rozvedie, ak dohodu o vyporiadaní BSM neuzavrie. Súd v takomto prejave odporkyne nevzhliadol žiadne bezprávne pôsobenie na vôľu navrhovateľa, ktorá by v ňom vzbudzovala dôvodný strach z ujmy, ktorou sa hrozí tak, že by sa jeho vôľa, prejavená v tomto právnom úkone, vytvorila pod vplyvom strachu. Vyhrážka postrádala intenzitu, ktorá by u konajúceho mala vyvolať dôvodný strach. Podľa názoru súdu obaja účastníci dohody chceli vyvolať právne následky, ktoré sú s ňou spojené a previesť spoločný majetok na odporkyňu, cítili sa jej obsahom viazaní, o čom svedčí aj to, že na ňu nadväzoval ďalší právny úkon dňa 19.08.2013 a to darovacia zmluva, na základe ktorej odporkyňa darovala podľa § 628 a nasl. OZ navrhovateľovi ako obdarovanému, osobné motorové vozidlo zn. B. V., EČ V. XXX H., ktoré bolo predmetom dohody, na základe čoho aj bol vykonaný prepis vozidla na navrhovateľa, preto nemožno hovoriť o nedostatku vážnosti vôle takúto dohodu uzatvoriť. Neboli tiež zistené žiadne skutočnosti, ktoré by mali za následok jej neplatnosť pre rozpor so zákonom. Dohoda o vyporiadaní BSM nie je právnym úkonom, ktorý by zákon zakazoval, ktorý by odporoval zákonu či už svojim charakterom, alebo dôsledkami, nie je v rozpore so žiadnym z kogentných ustanovení Občianskeho zákonníka, ani iného zákona. Ďalším tvrdeným dôvodom neplatnosti právneho úkonu bolo obchádzanie zákona, ktorú vadu právneho úkonu rovnako súd nezistil. Uviedol, že pokiaľ účelom konania navrhovateľa ako dlžníka, pri uzatváraní tejto dohody, bolo ukrátiť uspokojenie jeho veriteľov (existencia vymáhateľných pohľadávok v čase uzatvorenia dohody v konaní zistená nebola), právny úkon by mohol byť posúdený nie ako neplatný, ale z podnetu prípadných veriteľov, ako odporovateľný. Odporkyňa nadobudla nehnuteľnosti do výlučného vlastníctva na základe platnej dohody o vyporiadaní BSM, teda navrhovateľ nemôže byť ich podielovým spoluvlastníkom, v dôsledku čoho bolo potrebné jeho návrh ako nedôvodný zamietnuť. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporkyňa ako úspešnej účastníčke konania, priznal právo na ich náhradu. Trovy konania odporkyne spočívali v trovách právneho zastúpenia za 3 úkony právnej služby á 61,85 eur - prevzatie a príprava zastúpenia, 2 x účasť na pojednávaní dňa 22.10.2014 a dňa 28.05.2014 + 3x režijný paušál po 8,04 eur + 20 % DPH, spolu trovy právneho zastúpenia 251,60 eur.

Rozsudok súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu a navrhoval odvolaciemu súdu zmenu prvostupňového rozhodnutia tak, že dohoda o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo dňa 26.08.2010 uzatvorenú medzi účastníkmi bude určená za absolútne neplatný právny úkon (odvolací súd poznamenáva, že predmetom konania nebolo určenie neplatnosti dohody o vyporiadaní BSM, ale určenie vlastníckeho práva) a zaviazá odporkyňu nahradiť mu trovy tak prvostupňového, ako aj odvolacieho konania, alternatívne napadnutý rozsudok zruší a vráti súdu prvého stupňa na ďalšie konanie s tým, že mu budú priznané trovy konania, ktoré vyčíslil. Uviedol, že uplatňuje dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojitosti s § 221 ods. 1 písm. a h/ O.s.p. (v konaní došlo k vade spočívajúcej v nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvého stupňa s tým, že tento nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav), ďalej podľa ust. § 205 ods. 2 písm.b/ O.s.p. (v konaní došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci), podľa ust. § 205 ods. 2 písm.c/ O.s.p. (súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností), podľa ust. § 205 ods. 2 písm.d/ O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam), podľa ust. § 205 ods. 2 písm.e/ O.s.p. (doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti, alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a)) a podľa ust. § 205 ods. 2 písm.f/ O.s.p.(rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Dôvodil, že následkom toho, že hrával hazardné hry, hrozili mu exekúcie a ťarchy na majetok patriaci do BSM, preto im bolo navrhnuté riešenie proti ich slobodnej vôli a to zrušenie BSM za trvania manželstva a napísanie majetku na odporkyňu. Podaním návrhu na zrušenie BSM počas

manželstva na základe neslobodnej vôle účastníkov a jeho následným zrušením sa obchádzal zákon, pretože nebol daný dôvod na zrušenie BSM uvedený v ust. § 148a ods. 2 Občianskeho zákonníka spočívajúci v tom, že odporkyňa je podnikateľkou, ale dôvodom boli hroziace ťarchy, prípadné exekúcie a následné vymáhanie pohľadávok voči navrhovateľovi zo strany jeho veriteľov. Uzatvorená dohoda o vyporiadaní BSM zo dňa 26.08.2010 neobsahuje všetok majetok do BSM patriaci, tak aktíva, ako ani pasíva, ani všetky majetkové hodnoty, či investície vynaložené jedným z účastníkov z jeho výlučných prostriedkov do spoločného majetku, ani do majetku BSM a ani investície tretích osôb do spoločného majetku. V odvolaní vymenováva, čo všetko nebolo do dohody o vyporiadaní BSM zahrnuté, s ktorými ním uvádzanými skutočnosťami, ako tvrdí, sa súd prvého stupňa žiadnym spôsobom nevysporiadal a dokazovanie na rozsah predmetu BSM, ktorý nebol súčasťou dohody o vyporiadaní BSM nezameral. Ponechal na úvahu súdu, či v tomto smere je potrebné vykonávať ďalšie dokazovanie, keďže podľa jeho názoru z týchto ním tvrdených skutočností vyplýva, že uzatvorená dohoda nebola výsledkom slobodnej a vážnej vôle účastníkov konania, obchádzal sa ňou zákon čo má za následok jej neplatnosť z hľadiska ust. § 37 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka, pretože v rozpore s ust. § 143, § 149 ods. 1 a § 150 Občianskeho zákonníka. Nielenže z nej vyplýva, že všetok majetok, ktorý bol predmetom vyporiadania medzi účastníkmi v tejto dohode pripadol do výlučného vlastníctva odporkyne, ale táto ani nebola zaviazaná k jeho výplate. Postup zrušenia BSM súdom odporuje zákonu a dohoda o vyporiadaní BSM odporuje ustanoveniam o vyporiadaní BSM. Uvedené vady právneho úkonu vyvolávajúce jeho absolútnu neplatnosť podľa jeho názoru nemožno dodatočne ratifikovať ani konvalidovať. V súvislosti s darovacou zmluvou, ktorá nasledovala po uzatvorení dohody o vyporiadaní BSM, ktorou odporkyňa následne na neho previedla motorové vozidlo B. V. poukázal na to, že medzi účastníkmi v tom čase prebiehali aj iné rokovania, výsledkom ktorých mal byť aj prevod polovice nehnuteľností, ktoré boli predmetom vyporiadania na navrhovateľa, ktorý ich mal následne previesť na maloleté dieťa, o čom bol vypracovaný aj iný návrh dohody o vyporiadaní, k podpisu ktorej dohody však nedošlo. Namietal tiež, že odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového súdu je nezrozumiteľné a arbitrárne, pretože tento sa nevysporiadal so všetkými skutočnosťami významnými pre právne posúdenie veci, čím je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné, čím v konečnom dôsledku uplatnil tiež dôvod odvolania uvedený v ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (existencia vady konania spočívajúcej v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom). Rozhodnutie považuje za vecne nesprávne, rozporné s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka, porušujúce práva „žalovaného“ (zrejme mal navrhovateľ na mysli žalobcu, teda navrhovateľa) na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 47 Charty sociálnych práv.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu prostredníctvom svojho právneho zástupcu uviedla, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za v celom rozsahu vecne správny, navrhovala tento potvrdiť a navrhovateľa zaviazat' k náhrade trov odvolacieho konania, ktoré nešpecifikovala. Podané odvolanie považovala za nedôvodné, stotožnila sa s tak skutkovými zisteniami súdu prvého stupňa, ako aj s jeho právnym posúdením uvádzaným v napadnutom rozhodnutí. Odvolanie považovala za zmatečné v tom smere, že v zmysle neho žiada odvolateľ, teda navrhovateľ, aby odvolací súd rozhodol o určení neplatnosti dohody o vyporiadaní BSM, pričom opomenul, že v priebehu konania to bol on sám, ktorý prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal pripustiť zmenu žalobného petitu, ktorý bol súdom pripustený tak, že predmetom konania po zmene je určenie, že odporca je podielovým spoluvlastníkom v polovici v nehnuteľnostiach zapísaných na LV XXX k.ú. S. H.. Poukázala tiež na to, že navrhovateľ už v konaní vedenom pred OS Považská Bystrica pod č. 4C/104/2013 sa domáhal vyporiadania BSM, avšak návrh bol podaný po uplynutí troch rokov od zániku BSM, preto došlo k zastaveniu konania. K tvrdeniu, že do dohody o vyporiadaní nebol zahrnutý celý majetok patriaci do BSM uviedla, že toto nemôže byť dôvodom neplatnosti dotknutého právneho úkonu aj keby to bolo pravdou, pričom poukázala na ust. § 149 menovite ods. 5, v zmysle ktorého ak sa po vyporiadaní BSM rozhodnutím súdu, alebo dohodou objaví majetok, ktorý nebol zahrnutý v rámci vyporiadania, platí preň domnienka uvedená v ods. 4, čo znamená, že pokiaľ ide o hnutelné veci, manželia sa vyporiadali podľa stavu v akom každý z nich veci z BSM pre potrebu svoju, svojej rodiny a domácnosti výlučne ako vlastníci používa, o ostatných hnutelných a nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve s rovnakou výškou podielu spoluvlastníkov, takisto to platí primerane o ostatných majetkových právach, ktoré sú pre manželov spoločné. V konečnom dôsledku namietala okruh majetku uvádzaný navrhovateľom v odvolaní, ktorý by mal nad rámec dohody tvoriť BSM. Podľa jej názoru, ide o účelový pokus navrhovateľa získať majetok v situácii, keď o svoje vlastné peniaze prichádza permanentne dlhé roky v dôsledku svojej hráčskej vášne - gamblerstva.

Navrhovateľ v písomnom vyjadrení podanom prostredníctvom svojho právneho zástupcu k písomnému vyjadreniu odporkyne zmenil svoj odvolací návrh a to tak, že žiadal odvolací súd, aby určil v jeho prospech podielové spoluvlastníctvo k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom vyporiadania BSM dohodou s tým, že neplatnosť tejto dohody je skúmaná ako prejudiciálna otázka.

Krajský súd Trenčín, ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou a včas, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach podľa § 42 ods. 3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods. 1 O.s.p. preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru o vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, preto ho za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Rozsudok alebo uznesenie, ktorým sa končí konanie vo veci samej, možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písm. a/ až f/ citovaného zákonného ustanovenia.

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 221 ods. 1 písm. a/ - g/ O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich odvolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Odvolací súd podrobil preskúmaniu navrhovateľom tvrdené vady konania podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ O.s.p., keď sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v dôsledku ním tvrdenej nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia a keď malo dôjsť k nesprávnemu právnemu posúdeniu za súčasného nedostatočného zistenia skutkového stavu.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. Vada konania vymedzená v § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p. je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorú vadu navrhovateľ videl v nepreskúmateľnosti a arbitrárnosti napadnutého rozsudku. Jeho preskúmaním však odvolací súd dospel k záveru o nedôvodnosti uplatnenia tohto odvolacieho dôvodu. Z napadnutého rozsudku je dostatočne zrejmé, že právne závery o platnosti dohody o vyporiadaní BSM založil prvostupňový súd na konkrétnych ustanoveniach právnych predpisov a skutkovo dovodil z konkrétnych zistení a uviedol tiež dôkazy, z ktorých pri týchto zisteniach vychádzal. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, tak nezakladá existenciu navrhovateľom vytýkanej vady a tým ani porušenia jeho práva na spravodlivý proces, či rovnosť účastníkov a z hľadiska vecnej správnosti rozhodnutia nedošlo ani k namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu za súčasne nedostatočného zistenia skutkového stavu veci (§ 221 ods.1 písm. h/ O.s.p.). Odvolacím prieskumom tiež nebola zistená ani existencia žiadnej inej vady v konaní, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p.).

Keďže navrhovateľ v odvolaní neuvádza žiaden konkrétny navrhovaný dôkaz, ktorý by súdom prvého stupňa nebol vykonaný, uplatnenie odvolacieho dôvodu uvedeného v ust. § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (neúplné zistenie skutkového stavu z dôvodu nevykonania navrhnutých dôkazov potrebných na zistenie rozhodujúcich skutočností) uvádzaný len vo všeobecnosti, nemá opodstatnenie. Odvolací súd poznamenáva, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania. O dôvodnom uplatnení tohto odvolacieho dôvodu by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by nedostatočne zistený skutkový stav potrebný pre rozhodnutie, mal pôvod v nevykonaní navrhovaných dôkazov o ktorý prípad v preskúmanej veci nejde (vykonávať ďalšie dokazovanie za účelom zisťovania ďalšieho okruhu vecí, či práv, ktoré neboli predmetom dohody o vyporiadaní BSM - ktoré dôkazy má zrejme odvolateľ na mysli, by vzhľadom na skutkové a právne závery bolo neehospodárne, pretože jeho výsledky nie sú spôsobilé k zmene napadnutého rozhodnutia). Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonával všetky účastníkom navrhované dôkazy, alebo vykonával iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá ani vadu konania uvedenú v ust. § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p., pretože týmto postupom súd neodňal účastníkovi možnosť konať pred súdom.

Navrhovateľ ďalej vo svojom odvolaní uplatňoval tiež dôvody na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. d/ a f/ O.s.p. spočívajúce v tom, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávnych skutkových zistení a nesprávneho právneho posúdenia veci, čo vidí v nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov a z toho plynúcich nesprávnych skutkových a právnych záverov.

Pokiaľ ide o dôvod odvolania spočívajúci v tom, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nie je pri ňom rozhodujúce, či súd vykonal všetky navrhnuté dôkazné prostriedky alebo nie, rozhodujúce je iba to, že na základe tých, ktoré vykonal dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Dôvodom nesprávneho skutkového zistenia je nesprávne hodnotenie dôkazov z hľadiska ustanovenia § 132 O.s.p., vychádzajúc z ktorého povinnosťou súdu je hodnotiť dôkazy podľa svojej úvahy a to každý jednotlivito a všetky v ich vzájomnej súvislosti; pričom starostlivo musí prihliadnúť na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci), je daný podľa súdnej praxe v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania odvolací súd dospel k záveru o nespôsobilosti uvedených odvolacích dôvodov pre ich nenaplnenie privodiť v prospech navrhovateľa priaznivejšie rozhodnutie vo veci. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie a náležite zistil skutkový stav, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa zásad uvedených v ust. § 132 O.s.p., z ktorých dospel následne aj k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Na zistený skutkový stav tiež aplikoval ustanovenia správnych právnych predpisov a v konaní odvolacím súdom nebola zistená žiadna vada, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V preskúmvanej veci, súd prvého stupňa svoje rozhodnutie založil na právnom závere spočívajúcom v nespôsobilosti navrhovateľom tvrdených skutočností, a na nezistení ani iných právne významných skutočností, ktoré by dôvodne mohli viesť k záveru o neplatnosti dohody o vyporiadaní BSM uzatvorenej medzi účastníkmi konania, z hľadiska § 37 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka (ďalej „OZ“), v dôsledku čoho absentuje navrhovateľom tvrdený právny dôvod nadobudnutia jeho spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom vyporiadania medzi účastníkmi konania v zmysle tejto dohody.

Pre záver o platnosti právneho úkonu, zákon vyžaduje splnenie určitých predpokladov. Z hľadiska ust. § 37 ods. 1 OZ a § 39 OZ, musí byť právny úkon predovšetkým slobodný a vážny, určitý a zrozumiteľný a tiež dovolený.

Podľa § 37 ods. 1 OZ, právny úkon sa musí urobiť slobodne a vážne, určite a zrozumiteľne; inak je neplatný.

Právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu, alebo ho obchádza, alebo sa prieči dobrým mravom je neplatný (§ 39 OZ).

Z hľadiska platnosti právneho úkonu nemá právny význam to, čo bolo motívom (pohnútkou) na urobenie právneho úkonu. Ak sa takýto predpoklad nenaplní, nemá to za následok neplatnosť právneho úkonu (falsa causa non nocet). Samozrejmovou požiadavkou jeho platnosti je danosť vôle, ktorej niet predovšetkým v prípade násillia, či už fyzického spočívajúceho v priamom nátlaku na fyzickú osobu, či nepriameho nátlaku na psychiku donucovaného, že namiesto svojej vôle, tento prejavuje vôľu donucujúceho, bez ktorého by k takémuto úkonu nedošlo. Ak fyzické donútenie možno vylúčiť, zostáva možnosť použitia bezprávnej vyhrážky, ako aktu psychického donútenia, ktorý je adresovaný tomu, koho právny úkon sa vynucuje. O túto kategóriu nedovoleného nátlaku môže ísť iba pri situácii, keby bola zistená príčinná súvislosť medzi urobenou vyhrážkou a vynúteným právnym úkonom. Bezprávna vyhrážka je bezprávne pôsobenie na vôľu človeka, ktoré v ňom vzbudzuje dôvodný strach z ujmy, ktorou sa hrozí tak, že sa jeho vôľa prejavená v právnom úkone vytvára pod vplyvom tohto strachu. Bezprávnou vyhrážkou je taká vyhrážka, ktorou sa vynucuje niečo čo sa vynucovať nesmie, pričom

môže spočívať v tom, že sa vyhráza niečím, čo hroziaci nie je vôbec oprávnený vykonať, alebo čo je síce oprávnený vykonať, ale nesmie tým hroziť tak, aby niekoho dohnal k určitému právnomu úkonu. Musí ísť o vyhrážku takého druhu a intenzity, aby podľa okolností a povahy konkrétneho prípadu u toho voči komu bola použitá, vzbudila dôvodnú obavu a vyhrážka musí byť adresovaná tomu, koho právny úkon sa vynucuje, alebo osobám jeho blízkym. Okolnosti vylučujúce slobodu vôle konajúceho musia mať základ v objektívne zistenom existujúcom a pôsobiacom stave. Nestačí, že si ich existenciu konajúci len predstavuje.

Ustanovenie § 39 OZ vo vzťahu k neplatnosti právneho úkonu z dôvodu jeho nedovolenosti, upravuje tri základné skutkové podstaty, pri naplnení ktorých je právny úkon neplatný. Podľa neho neplatnosť právneho úkonu vzniká vtedy ak: a/ právny úkon svojím obsahom či účelom odporuje zákonu, b/ právny úkon zákon obchádza, c/ právny úkon sa prieči dobrým mravom. Platnosť či neplatnosť právneho úkonu z hľadiska uvedeného zákonného ustanovenia možno posudzovať len podľa okolností, ktoré existovali v čase jeho urobenia. Právny úkon môže byť v rozpore so zákonom buď svojím obsahom, alebo účelom. Pokiaľ ide o obsah je tomu tak vtedy, ak práva a povinnosti určené právnym úkonom, nie sú v súlade s kogentnými ustanoveniami zákona, svojím účelom vtedy, keď zákon ustanovuje určité práva alebo povinnosti len za účelom, ktorý je v zákone buď výslovne vyjadrený, alebo ktorý je z neho zrejмый. Z hľadiska absolútnej neplatnosti je dôležitý efekt tohto konania, t.j. nedovolenosť právneho úkonu, jeho rozpor so zákonom, nie pohnútky, či iné okolnosti, ktoré viedli k vzniku právneho úkonu. Neplatnosť právneho úkonu vyplýva predovšetkým z jeho nedovolenosti právnym poriadkom. K obchádzaniu zákona dochádza vtedy, keď právny úkon smeruje k dôsledkom, ktoré síce výslovne zakázané nie sú, ale ich neprípustnosť možno vyvodiť zo zmyslu a účelu zákonnej úpravy. Samostatným dôvodom neplatnosti právneho úkonu je jeho rozpor s dobrými mravmi, keď tento nezodpovedá mravným zásadám, prípadne kultúrnym a spoločenským normám, ktoré sú všeobecne prijímané v určitej spoločnosti a vytvárajú tak všeobecnú mienku o tom, čo je touto spoločnosťou akceptované a považované za poctivé a slušné konanie.

Odvolací súd z obsahu spisového materiálu v preskúmvanej veci zistil, že Okresný súd Trenčín rozsudkom pod č.k. 11C203/2009-12 zo dňa 24.11.2009 zrušil bezpodielové spoluvlastníctvo manželov - účastníkov tohto konania, ktoré vzniklo uzavretím ich manželstva dňa 07.06. 2003, pričom konanie bolo začaté na návrh podaný navrhovateľom, založený na dôvodoch uvedených v ust. § 148a/ ods. 2 OZ (výkon podnikateľskej činnosti odporkyne), pre existenciu ktorých ním samotným tvrdených skutočností, mu aj bolo súdom vyhovené. Po vyhlásení rozhodnutia súdom prvého stupňa o zrušení BSM za trvania ich manželstva, tak odporkyňa ako aj navrhovateľ, po odôvodnení rozhodnutia a danom poučení o opravnom prostriedku výslovne uviedli, že sa vzdávajú práva proti nemu podať opravný prostriedok, čo potvrdili aj svojim podpisom. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.01.2010.

Dňa 26.08.2010 uzatvorili účastníci konania dohodu o vyporiadaní BSM. Z jej obsahu vyplýva, že jej predmetom bolo vyporiadanie majetku patriaceho do BSM a to nehnuteľností zapísaných na LV č. XXX - rodinného domu č. súp. XX, postaveného na parc. Y. č. XXX, tiež parciel Y. č. XXX a Y. č. XXX všetko v k. ú. S. H. a hnuťelných vecí - osobného automobilu zn. R. X., J., osobného automobilu zn. B. V., J. a firmy K. G. so sídlom V., M. XXX, V.: XXX XXX XX a to tak, že ich výlučnou vlastníčkou sa stala odporkyňa. Účastníci sa dohodli, že si nebudú medzi sebou z titulu vyporiadania BSM vyplácať žiadne finančné sumy. V konaní nebolo sporné a vyplýva to tiež z jej obsahu, že ju obaja účastníci vlastnoručne podpísali. Na základe uvedenej dohody o vyporiadaní BSM zo dňa 26.08.2010 bol povolený vklad vlastníckeho práva v prospech odporkyne na LV č. XXX vo vzťahu k dohodou dotknutým nehnuteľnostiam. Medzi účastníkmi nebolo ďalej sporné, že hypotekárny úver k nehnuteľnostiam sa vzťahujúci od doby uzatvorenia dohody, spláca výlučne odporkyňa, ako ani skutočnosť, že po uzatvorení dohody, jedno z motorových vozidiel previedla odporkyňa darovacou zmluvou na navrhovateľa.

Z rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica č. 8P/120/2012-21 zo dňa 19.11.2012, ktorým bolo rozvedené manželstvo účastníkov konania súd zistil, že rozvodu manželstva v procesnom postavení navrhovateľky sa domáhala v tomto konaní vystupujúca odporkyňa, pričom navrhovateľ v predmetnom konaní vystupujúci v procesnom postavení odporcu, sa k návrhu na rozvod pripojil.

Navrhovateľ sa návrhom zo dňa 17.05.2013 domáhal na súde vyporiadania BSM účastníkov konania. Uznesením pod č.k. 4C 104/2013 -23 zo dňa 27. júna 2013 bolo konanie zastavené v dôsledku

späťvzatia návrhu, pretože návrh bol podaný po uplynutí 3 rokov
Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 11. júla 2013.

od zániku BSM účastníkov.

V priebehu konania v preskúmvanej veci nebolo sporné, že počas trvania manželstva navrhovateľ hrával hazardné hry, v konaní sám potvrdil, že v čase uzatvorenia dohody o vyporiadaní BSM neboli voči nemu vedené žiadne súdne konania zo strany veriteľov pre takéto dlhy, vrátane exekučných konaní. Rovnaké zistenia vyplynuli z výpovedí odporkyne a v konaní vypočutých svedkov.

Nedovolenosť dohody o vyporiadaní BSM, majúcu za následok jej absolútnu neplatnosť z hľadiska ust. § 39 OZ vzhliadal navrhovateľ v tom, že touto došlo k vyporiadaniu len časti majetku, spoločných práv a povinností, vzniknutých za trvania manželstva s odporkyňou a tiež v tom, že v zmysle tejto dohody on nenadobudol žiaden majetok, ani mu nebol vyplatený jeho podiel na majetku, čím je táto dohoda rozporná s ust. § 143, § 149 a § 150 Občianskeho zákonníka.

V bezpodielovom spoluvlastníctve manželov je všetko, čo môže byť predmetom vlastníctva a čo nadobudol niektorý z manželov za trvania manželstva, s výnimkou vecí získaných dedičstvom alebo darom, ako aj vecí, ktoré podľa svojej povahy slúžia osobnej potrebe alebo výkonu povolania len jedného z manželov, a vecí vydaných v rámci predpisov o reštitúcii majetku jednému z manželov, ktorý mal vydanú vec vo vlastníctve pred uzavretím manželstva, alebo ktorému bola vec vydaná ako právnomu nástupcovi pôvodného vlastníka (§143 OZ). Ak zanikne bezpodielové spoluvlastníctvo vykoná sa vyporiadanie podľa zásad uvedených v § 150 (§ 149 OZ). Ak sa vyporiadanie nevykoná dohodou, vykoná ho na návrh niektorého z manželov súd (§ 149 ods. 3 OZ). Ak do troch rokov od zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov nedošlo k jeho vyporiadaniu dohodou, alebo ak bezpodielové spoluvlastníctvo manželov nebolo na návrh podaný do troch rokov od jeho zániku, vyporiadané rozhodnutím súdu platí, pokiaľ ide o hnuiteľné veci, že sa manželia vyporiadali podľa stavu, v akom každý z nich veci z bezpodielového spoluvlastníctva pre svoju potrebu a potrebu svojej rodiny a svojej domácnosti výlučne ako vlastníci používa. O ostatných hnuiteľných veciach a o nehnuteľných veciach platí, že sú v podielovom spoluvlastníctve a že podiely oboch spoluvlastníkov sú rovnaké. To isté platí primerane o ostatných majetkových právach, ktoré sú pre manželov spoločné (§ 149 ods. 4 OZ). Ak sa po vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov rozhodnutím súdu alebo dohodou objaví majetok, ktorý nebol zahrnutý v rámci vyporiadania, platí preň domnienka uvedená v odseku 4 (§ 149 ods. 5 OZ).

V ustanovení § 149 OZ je upravené vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva. Pod týmto pojmom má Občiansky zákonník na mysli likvidáciu bezpodielového spoluvlastníctva, teda usporiadanie všetkých majetkových vzťahov medzi manželmi ku všetkým veciam, ktoré boli predmetom zaniknutého bezpodielového spoluvlastníctva. Ide nielen o rozdelenie hnuiteľných a nehnuteľných vecí patriacich manželom, ale aj o vzájomné vyporiadanie pohľadávok a dlhov, vyplývajúcich z tejto formy spoluvlastníctva a to všetko podľa zásad uvedených v § 150 OZ. Podľa Občianskeho zákonníka môže za trvania manželstva dôjsť k zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov rozhodnutím súdu na návrh niektorého z manželov (§ 148 ods. 2 a § 148a ods. 2 OZ). Aj v týchto prípadoch je potrebné toto spoluvlastníctvo vyporiadať. Občiansky zákonník preferuje vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva dohodou, ktorú je teda možné uzavrieť po zrušení bezpodielového spoluvlastníctva. Pokiaľ ide o obsah dohody o vyporiadaní, táto podľa tradičného názoru súdnej praxe do účinnosti zákona č. 131/1982 Zb., ktorým sa menil a dopĺňal Občiansky zákonník a upravovali niektoré ďalšie majetkové vzťahy, musela zahŕňať všetok majetok, ktorý je predmetom bezpodielového spoluvlastníctva, pričom dohody týkajúce sa len čiastočného vyporiadania podľa v tom čase uznávaného názoru boli neplatné, i keď aj v tom čase sa už objavovali aj odlišné názory, ktoré určitým spôsobom odobrili aj čiastočné dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva (napr. právny názor vyslovený v rozhodnutí R 62/1974). Po účinnosti zákona č. 131/1982 Zb. sa vývojom súdnej praxe začal uplatňovať výklad, že dohodu možno urobiť aj ohľadne len čiastočného vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva. V takom prípade sa manželia dohodnú iba o časti majetku patriaceho do BSM, prípadne môžu vyporiadanie urobiť aj niekoľkými čiastkovými dohodami. Dohody o čiastočnom vyporiadaní BSM nespôsobujú do budúcnosti neplatnosť takejto dohody, pretože novo zavedené ust. § 149 ods. 4 OZ (uvedenou novelou) umožnilo, aby sa zákonná domnienka vyporiadania vzťahovala aj na tú časť majetku, o ktorej sa buď manželia nedohodli, ale ani nepodali návrh na jej vyporiadanie súdom. Na základe uvedeného možno vyvodiť, že dohody o čiastočnom vyporiadaní sú možné a platné a nie sú prekážkou pri vyporiadaní spornej časti bezpodielového spoluvlastníctva súdom, ktorý bude plne rešpektovať ich

vôľu o čiastočnom vyporiadaní, resp. zakladá možnosť aj o zvyšnej časti majetku uzatvoriť dohodu, prípadne po uplynutí doby troch rokov od zániku BSM v prípade nevyporiadania zvyšku tohto majetku platia pravidlá uvedené v ust. § 149 ods. 4 OZ, to znamená, že zostávajúca časť sa v takom prípade vyporiada zo zákona podľa týchto pravidiel. I keď zásady vyporiadania tohto spoluvlastníctva uvedené v ust.

§ 150 OZ dopadajú aj na jeho vyporiadanie prostredníctvom dohody, súdna prax judikovala, že jej neplatnosť nespôsobuje to, že sa manželia v dohode odchýlia od zásad platných pre vyporiadanie uvedených v tomto ustanovení. Preto ani dohoda o vyporiadaní BSM, ktorou jeden z účastníkov nadobudne podstatne menší podiel, prípadne nedostane nič, nie je neplatná pre rozpor s ust. § 150 OZ (Rozs. NS ČR z 31.7.2000, spisová značka 22Cdo/726/1999).

Pokiaľ by teda aj v tomto prípade boli pravdou skutkové tvrdenia navrhovateľa, že dotknutou dohodou nebol vyporiadajúci celý majetok patriaci do zaniknutého BSM účastníkov konania vrátane majetkových práv, nemá to za následok jej absolútnu neplatnosť a rovnako nespôsobilým k takémuto záveru nie je ani skutočnosť, že majetok, ktorý predmetom vyporiadania v tejto dohode bol, pripadol výlučne odporkyni bez povinnosti výplaty navrhovateľa. Súdna prax zastáva názor, od ktorého odvolací súd nemá dôvod sa odchýliť, že vôľu účastníkov premietnutú do obsahu tejto dohody je potrebné rešpektovať, pretože táto v čase jej uzatvorenia jednoznačne smerovala k následkom, ktoré vyvolala, t.j. k prevodu majetku výlučne na odporkyňu, pričom bez právneho významu sú pohnútky, ktoré účastníkov k takejto dohode viedli. V tomto smere nemožno opomenúť, pokiaľ navyše takéto vyporiadanie tiež považuje navrhovateľ za rozporné s dobrými mravmi, že darovacou zmluvou následne uzatvorenou jedno z motorových vozidiel, ktoré boli predmetom dohody, previedla do vlastníctva navrhovateľa a tiež v konaní nesporne zistenú skutočnosť, že od doby uzatvorenia dohody odporkyňa spláca tiež hypotekárny úver, ktorý ako ťarcha viazne na nehnuteľnostiach, ktoré jej do výlučného vlastníctva pripadli, na splácaní ktorého sa fakticky navrhovateľ ani v najmenšom nepodieľa. Rovnako za nespôsobilé prívodiť absolútnu neplatnosť dohody má tvrdenie navrhovateľa, že touto sa obchádzal zákon z hľadiska uspokojenia možných pohľadávok prípadných veriteľov pochádzajúcich z jeho hazardu. Jednak v konaní nebolo preukázané, že v čase uzatvorenia tejto dohody boli proti navrhovateľovi vedené súdne konania, či exekúcie, teda existencia voči nemu vymáhateľných pohľadávok s možnosťou ich uspokojenia v tom čase z majetku patriaceho do BSM (naopak sám v konaní tvrdil ich neexistenciu) a jednak je vecou veriteľov, aby sa svojich práv domáhali prostredníctvom aj prípadnej odporovacej žaloby, ako to správne uvádza aj súd prvého stupňa.

Vyššie uvedené odvolacie námietky navrhovateľa, nemožno teda vyhodnotiť ako spôsobilé, prívodiť pre neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

Ďalší dôvod neplatnosti dohody vzhliadal navrhovateľ v tom, že už samotným zrušením BSM sa obchádzal zákon, pretože skutočným právnym dôvodom zrušenia BSM neboli skutočnosti v rozhodnutí uvedené (výkon podnikateľskej činnosti odporkyne), ale skutočným dôvodom boli obavy z možných následkov toho, že hrával hazardné hry, pričom tiež tvrdil, že samotné uvedené súdne konanie, nebolo výsledkom jeho vôľe. Ani toto skutkové tvrdenie však nemôže mať dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Je potrebné si uvedomiť, že BSM účastníkov konania bolo zrušené za trvania manželstva súdnym rozhodnutím (nehovoriac o tom, že na návrh navrhovateľa a z dôvodu ním samotným v návrhu uvedeného - výkon podnikateľskej činnosti odporkyne, čo zákon v ust. § 148a ods. 2 OZ umožňuje), ktoré rozhodnutie je právoplatné a vykonateľné a týmto rozhodnutím je tak súd v tomto konaní, ako aj obaja jeho účastníci, bez možnosti akejkoľvek prípustnosti jeho preskúmania, či revízie viazaný (§ 135 ods. 2 OZ). Preto ani nemožno neplatnosť dohody odvodzovať od navrhovateľom tvrdenej nezákonnosti tohto rozhodnutia. V čase vydania rozhodnutia, platný právny stav jednoznačne umožňoval zrušenie BSM účastníkov za trvania ich manželstva z dôvodov v ňom uvedených, pričom to bol navyše samotný navrhovateľ, ktorý sa na základe tohto právneho dôvodu, jeho zrušenia domáhal a svoju vôľu v tomto smere potvrdil v konečnom dôsledku tiež tým, že sa vzdal aj práva podať opravný prostriedok proti tomuto rozhodnutiu.

Pokiaľ v konečnom dôsledku navrhovateľ považoval právny úkon dohody za neplatný z dôvodu, že tento je postihnutý vadou neslobody jeho vôľe, čo má mať za následok jeho neplatnosť z hľadiska ust. § 37 ods. 1 OZ, tvrdiac, že dohodu uzatvoril z dôvodu, že odporkyňa sa mu vyhrážala v opačnom prípade rozvodom, jednak toto svoje skutkové tvrdenie v konaní nepreukázal a jednak sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvého stupňa, že takéto vyjadrenie odporkyne nemožno svojím obsahom, či intenzitou stotožňovať s bezprávnou vyhrážkou pôsobiaceou na psychickú sféru navrhovateľa do takej miery,

aby bola spôsobilou mať za následok nedostatok slobody vôle na jeho strane pri uzatváraní dohody o vyporiadaní BSM (nemožno si navyše nepovšimnúť skutočnosti z rozvodového rozsudku vyplývajúcej, že v konaní o rozvod ich manželstva, navrhovateľ s rozvodom bez výhrad súhlasil).

Navrhovateľom posledný uplatnený odvolací dôvod vyplývajúci z ust. § 205 ods.2 písm. e/ O.s.p. (doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti a dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené) jednak nemá oporu v obsahu podaného odvolania, v ktorom tento nekonkretizuje o aké nové skutočnosti a dôkazy sa má jednať a súčasne, aby ich bolo možné vziať do úvahy nie sú splnené zákonné predpoklady uvedené v ust. § 205a O.s.p. (v konečnom dôsledku ich splnenie tiež odvolateľ netvrdí).

Keďže teda skutkové tvrdenia navrhovateľa od ktorých odvodzoval dôvodnosť uplatneného nároku, nie sú spôsobilé k záveru o absolútnej neplatnosti dotknutej dohody, pričom v konaní súdom neboli zistené ani ďalšie skutočnosti opodstatňujúce záver o absolútnej neplatnosti tohto právneho úkonu, nie je daný ani navrhovateľom tvrdý právny dôvod nadobudnutia jeho spoluvlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorého sa v tomto konaní domáha, z ktorého dôvodu súdom prvého stupňa vyvodený záver o jeho nedôvodnosti premietnutý do zamietajúceho rozhodnutia, aj odvolací súd považuje za v celom rozsahu správny.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol za použitia § 224 ods. 1 v spojitosti s § 142 ods. 1 a § 151 ods. 1, 2 O.s.p. tak, že odporkyni ako úspešnej účastníčke v konaní ich náhradu nepriznal, i keď vychádzajúc zo zásady úspechu jej toto právo prináleží, pretože táto síce v rámci písomného vyjadrenia k odvolaniu navrhovateľa navrhla, aby jej bola náhrada trov odvolacieho konania priznaná, avšak v lehote uvedenej v ust. § 151 ods. 1 O.s.p. si nespĺnila svoju povinnosť tieto trovy vyčíslieť (t.j. do troch pracovných dní odo dňa vyhlásenia tohto rozhodnutia), preto odvolací súd nemohol postupovať inak, ako jej náhradu trov konania vzniknutých z titulu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní tejto nepriznať, pričom iné vzniknuté jej odvolacie trovy z obsahu spisu nevyplývajú.

Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.